

Kjære konfirmant!

Kanskje er du like spent på det å være konfirmant som jeg var det som 14-åring. For å være helt ærlig, var det nok mest fordi alle i klassen skulle være med at jeg selv meldte meg på.

Det ble en utrolig fin tid! Vi fikk lov til å bombardere den gamle presten med alle spørsmål vi hadde om troen. Svarene husker jeg ikke så mye av, men han tok oss på alvor, og resultatet ble at jeg bestemte meg for at dette ville jeg lære mer om!

Egentlig tror jeg at uten konfirmasjonstiden ville jeg ikke oppdaget hvor fint det er å være i kirken, for jeg kom fra en familie som ikke gikk så mye der. Men jeg ble tatt i mot og ble tatt på alvor og fikk mange gode venner.

Jeg skulle ønske at du får oppleve det samme som jeg gjorde: at du blir tatt på alvor med alle spørsmålene om troen og livet du selv har, og at du får erfare at kirken er et godt sted å være!

Det jeg husker best, er slutten av hver samling. Da satt vi i ring inne i kirken, foran et stort alterbilde av Jesus. Den bråkete klassen min var helt stille, når presten tente lyset på alteret. Det aller fineste var når han lyste velsignelsen og sa:

”Herren velsigne deg og bevare deg!
Herren la sitt ansikt lyse over deg og være deg nådig!
Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred!”

Jeg skjønnte ikke alle ordene, men forstod at det finnes en Gud som er glad i meg. Og den erfaringen unner jeg deg også å få. Velkommen til å oppdage det selv!